

Langsiktig, tett jobbing med få artister, er EMI-sjef Bjørn Rogstads resept:

Endrer ikke kurs

MIDT I MUSIKKEN

Bjørn Rogstad
Direktør EMI Norge

Universal Music har kjøpt opp EMI Music Group.

Europeiske konkurranseregler gjør Universals oppkjøp betinget av at blant annet EMI Norge må selges ut. Er det endelig bestemt at EMI Norge skal selges til noen andre enn Universal? – Vi kommer til å få nye eiere, ja. Det er endelig bestemt og kommer ikke til å endre seg.

Hvordan ser dere på framtida?

– Vi mener i alle fall selv at vi har en berettiget plass i norsk musikkbransje, at vi representerer et alternativ som norske artister trenger og at vi er med å spisse konkurransen i det norske markedet med vår artist- og forbrukerfokuserende strategi. I stedet for å satse på kvantitet og frekvens, kaste utgivelsene på vegg for så å følge opp de som fester seg, jobber vi tett med relativt få artister over lengre tid. Dette kombinert med gode økonomiske resultater gjør at vi ser lyst på framtida. Ingen kvitter seg med et lag som vinner.

VINNERFORMELEN: EMI-sjef Bjørn Rogstad vil heller jobbe tungt med få artister enn å satse på kvantitet og frekvens – kaste utgivelsene på vegg for så å følge opp de som fester seg. FOTO: MONICA FAGERENG LARSEN

Er det bra at dere ikke blir en del Universal-systemet?

– Jeg har stor respekt for Universal – både artistene og de ansatte. Men vi er selvsagt glade for å kunne fortsette på den veien vi tror er den rette.

Hvor mange store plateselskap vil det i framtida være plass til i Norge?

– Jeg tror ikke man skal henge seg opp i antall. Før måtte artistene via et plateselskap fordi man kontrollerte distri-

busjonen, men nå kan hvem som helst gi ut hva som helst når som helst. Det betyr at selskapene som overleverer på sikt er de som tilbyr artistene tjenester som tilfører en verdi som tilsvarer den prisen de tar. Enkelt og greit. De som klarer denne overgangen overlever, de andre blir borte – uansett hva de heter.

Hvor lytter du helst til musikk og hvor er den handlet?

– Jeg har verdens beste jobb – jeg lever av å høre på musikk og gjør det overalt: i bilen, på bussen, på jobben og hjemme. Handling blir det mindre av. Noe jeg faktisk savner. Det hender jeg stikker innom Plakompaniet for å kjenne på den følelsen.

Hva slags framtid har albumformatet?

– Jeg tror på albumformatet, selv om det helt sikkert vil endre form. Det er artistene og

publikum som til slutt avgjør dette. Det går i bølger – reaksjon og motreaksjon. Nå er vi inne i en periode med mye fokus på enkeltlåter fordi strømmingstjenestene er overrepresentert av et publikum som foretrekker dette. Det vil normalisere seg. Jeg kan allerede merke en motreaksjon

” Jeg tror på albumformatet. **”**
Bjørn Rogstad

som uttrykkes i form av økt vinylsalg og artister som jobber mer konseptuelt med musikk sin.

Hva er den neste konserten du skal få med deg?

– Jeg skal i alle fall få med meg Susanne Sundfør i Operaen i desember. Det bør du også.

Hva slags ny artist vil du skryte litt av?

– Jeg roter litt rundt i Oslo undergrunn og ber folk sjekke ut mixtappen til Phil T. Rich – «Kom så tok færdiih». Da får man høre noe nytt og friskt fra norsk hiphop. Jeg er imponert over nivået, og det er den artisten som helt klart er mest spilt på mine musikkspillere den siste tida.

Olav Østrem
olavo@klassekampen.no

Berusede og massiv lyd bølger i Vigelandsmausoleum

GJESTESPILL

Susanna K. Wallumrød
Artist og fast spaltist i Klassekampens musikkmagasin

Følelsen av å tre inn i en annen verden er monumental, når du bøyer nakken og ruller inn i Tomba Emmanuelle, virvel for virvel. Gravkammerets mørke sluker deg og lyden av rommet suser rundt ørene. Sakte, men sikkert verner øynene seg til den sparsommelige belysningen.

Voldsomme skildringer av tilblivelse og forråtnelse flammer oppover veggene; en melankolsk orgie av frodige former og nyfødte på den ene vegg, mot knokler og stan-

ken av Død på den andre. Det bløte organiske og forgjengelige i samspill med stenens harde evighet.

Det er Oslo midt i september og foran oss står en skikkelse som rommer enormt mye mer lyd enn et første blikk kan gi inntrykk av. Lett på tå i joggesko og ettersittende klær, åpner Diamanda Galás munnen og slipper ut toner som vibrerer med kammerets intensitet. Vi er alle reseptorer for de massive lydbølgene, og opplevelsen av at det vranger inni hodet mitt er altopplukende.

Stemmen som omgir oss er voldsom og inntrengende, den flerrer gjennom luften, legger seg på tvers i rommet. Diamanda er selve forbindelsen mellom sansene i tida framførelsen foregår. Hun er bindeleddet mellom det vi ser, rommet vi er i og det evige kretsløpet. Lydene hun lager veksler fra å være rå, fresende og raspende, til syngende, klagende og jamrende.

DIAMANDA GALÁS: Kjent for ekstreme sangprestasjoner.

Jeg er paralyisert av kraften i det hun framfører, lyden borer gjennom kjøttet og treffer indre organer, river i meg.

Det slår meg at Diamanda oppleves som en helt annen person i denne a cappella framførelsen, kontra konserten med KORK i Kanonhallen et par dager tidligere. Hun er

selve framførelsen mens den foregår, er lyden, er ordene, er vibrasjonene.

Vi er vitner til en intens egenartet resitasjon av César Vallejos dikt «Espergesia»:

*Yo nació un día
que Dios estuvo enfermo.
(I was born on a day, when
God was sick.)*

Det er en så skummel og berusede opplevelse, at jeg nesten opphører ved å sanse noe så kraftig. Akkurat som jeg er en eneste stor trakt, et digert øre, en reseptor, et sort hull. Hvordan tar vi imot det vi hører. Hvordan vil tonene resonnerer i hver enkelt av oss i ettertid.

Framførelsen er over før jeg har rukket å ha noen følelse av tidsforløpet.

Diamanda forsvinner ut av gravkammeret uten å ta i mot applaus eller vår henrykkelse. Hun etterlater oss med avtrykk så sterke at jeg trenger tid for å summe meg. Sorg, smerte, ensomhet, sinne, angst, kampen for livet, overgivelsen til mørket.

For meg er Diamanda Galás' musikalske tilstedeværelse i Tomba Emmanuelle en ytterliggående kosmisk kombinasjon. Det ligger en enorm livskraft i evnen til å jage dybden i skyggene.

musikk@klassekampen.no